



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 658/2013-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Bc. R. B., B., zastúpeného advokátom JUDr. J. Š., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 To 113/2012 z 21. novembra 2012, a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť Bc. R. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. septembra 2013 doručená sťažnosť Bc. R. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 113/2012 z 21. novembra 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľ uvádza, že rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 73/2011 z 21. augusta 2012 v spojení s napadnutým rozsudkom bol uznaný za vinného zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest 800 eur a pre prípad úmyselného zmarenia jeho výkonu mu bol uložený náhradný trest odňatia slobody vo výmere štyri mesiace.

Podľa sťažovateľa nebolo vykonaným dokazovaním pred súdom prvého stupňa preukázané, že sa dopustil skutku tak, ako bol formulovaný v enunciiate rozsudku súdu prvého stupňa, a že jeho konanie je potrebné kvalifikovať ako trestný čin. Odvolací súd mal napriek tomu za preukázané, že spáchal uvedený trestný čin, lebo v rozpore s povinnosťami policajta vstúpil do objasňovania priestupku Ing. A. R. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu dovolanie, majúci ten názor, že je daný dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, namietajúc, že okresný súd, ako aj krajský súd nesprávne právne posúdili skutok kladený mu za vinu, pretože *„tak ako som uvádzal v rámci svojich tvrdení pred súdom ako aj v rámci svojho odvolania podstata pochybenia odvolacieho súdu o otázke nesprávnosti právneho posúdenia spočíva v tom, že správne malo byť prijaté rozhodnutie o nevine obžalovaného, lebo verdikt o vine obžalovaného a na to nadväzujúci výrok súdu II. stupňa o uloženom treste (najmä preto, že pôvodným rozhodnutím súdu I. stupňa som bol spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený) je založený len na takých hodnotiacich úvahách, ktoré sú nesprávne a nezodpovedajúce takému skutkovému stavu, ktorý by bol čo do dôkazného súboru jednotlivito a v súhrne spôsobilý na prijatie absolútne nespochybniteľného záveru o vine.*

*V nadväznosti na posledne uvedené nie je správny názor a následne je nesprávne právne posúdenie skutku, že obžalovaný konal neštandardne dávaním pokynov podriadenému Bc. K., aby vypracoval záznam o nepoužitelnosti resp. neupotrebitelnosti videa pre priestupkové konanie, a teda že som nemal právomoc konať ako priestupkový orgán vediač, že v tomto prípade môže svojim konaním zvýhodniť A. R. “.*

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd“) odmietol dovolanie uznesením sp. zn. 4 Tdo 18/2013 z 9. júla 2013 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, keď konštatoval, že nie je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, lebo správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť, pričom dovolateľ uvádza iba námietky voči hodnoteniu vykonaných dôkazov a nahrádza ich svojimi vlastnými úvahami.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že krajský súd porušil jeho práva tým, že sa dostatočne nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami, poukazujúc na to, že:

- jeho obvinenie bolo od začiatku vykonštruované, súdy nebrali do úvahy jeho námietky, že autentický zvukovo-obrazový záznam zmazal z policajnej kamery R. a jeho skopírovanie na súkromný USB kľúč nemožno považovať za dôkaz zákonný a vierohodný a okrem toho, tento záznam nemá takú výpovednú a dôkaznú hodnotu, aby usvedčoval Ing. A. R. zo spáchania priestupku, čo potvrdili vo svojich svedeckých výpovediach JUDr. B. a JUDr. S., a v prospech tohto názoru nasvedčuje aj výpoveď svedka JUDr. L.;

- pri dokumentovaní udalosti spojenej s jazdou Ing. A. R. zo 14. februára 2010 bolo prítomných šesť policajtov, každý z nich napísal o tom úradný záznam, čo on nemohol nijako ovplyvniť. Navyše Ing. A. R. nepozná, nebol na mieste udalosti 14. februára 2010, úvahy krajského súdu o jeho ovplyvnení konaním Mgr. B. sú iba domnienkami, a nie preukázanými skutočnosťami a nemajú oporu vo vykonaných dôkazoch;

- úvaha odvolacieho súdu, že dôkazy potvrdzujú jeho snahu vyhovieť či už pod nátlakom podriadených (správne má byť zrejme nadriadených, pozn.), prípadne priestupcu zjavne so značným vplyvom v tzv. vyšších kruhoch so snahou zmazať priestupok, sa nezakladá na vykonaných dôkazoch a odvolací súd neuviedol, ako dospel k tomuto záveru; ďalej namieta: *„úvaha o tom, že priestupok by mal zrejme po zákonom posúdení pre osobu Ing. R. za následok dlhodobejší zákaz činnosti čo by bolo urážkou pre jeho osobu so značným obmedzením v jeho ďalšom osobnom a pracovnom živote... taktiež nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a s mojou sobou nemá žiadny súvis, pretože nemôžem zodpovedať za konanie iných orgánov napr.: v tom, že aj mojím údajným nezákonným postupom sa Ing. R. dostáva do výhody a prípadné premlčanie priestupku Ing. R. je tým prospechom ktorý som mu mal zadovážiť. Takéto právne úvahy súdu*

*II. stupňa vôbec neobstoja, nie sú ničím podložené a predstavujú pre celý priebeh trestného stíhania absolútne nóvum, ktoré nie je ani predmetom skutkovej vety obžaloby ani skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku, a pre mňa znamenajú zásah do môjho ústavne garantovaného práva na spravodlivý proces a spravodlivé rozhodnutie, lebo judikujú existenciu takých skutočností v môj neprospech, ktoré neboli predmetom dokazovania v konaní pred súdom, čo je zjavne nezákonné.“;*

- konečné právoplatné rozhodnutie vo veci priestupku Ing. A. R. je základnou prejudiciálnou otázkou pre rozhodnutie o jeho vine alebo nevine a ak „neexistuje právoplatné rozhodnutie o priestupku A. R., potom logicky nemôže byť rozhodnuté o tom, že som konal v jeho prospech zavineným konaním, majúcom znaky trestného činu“.

Sťažovateľ uvádza: „Trestné konanie proti mne vedené považujem stále za neúplné a tým aj za nespravodlivé, pretože z obsahu trestného spisu je zistiteľné, že viaceré moje dôkazné návrhy a moje tvrdenia, ktoré jednoznačne úzko súvisia s požiadavkou riadneho zistenia skutkového stavu a s požiadavkou spravodlivého rozhodnutia neboli akceptované.“

Na základe uvedeného sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

«1.) Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol vyhlásený pod č. 209/1992 Zb., rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 To 113/2012 zo dňa 21. 11. 2012 porušené bolo.

2.) Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 To 113/2012 zo dňa 21. 11. 2012 sa zrušuje a vec vracia tomuto súdu, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3.) Najvyšší súd je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania (ako budú vyčíslené v konaní) na účet jeho právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.»

## II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na verejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, nepripustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Ústavný súd sa preto môže zaoberať sťažnosťou v rozsahu, ktorý vymedzí sťažovateľ v petite svojej sťažnosti. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Sťažovateľ podal sťažnosť v lehote dvoch mesiacov od doručenia uznesenia najvyššieho súdu o odmietnutí jeho dovolania, pričom namieta porušenie svojich práv rozsudkom krajského súdu.

Podľa judikatúry ústavného súdu v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (ide spravidla o rozhodnutie odvolacieho súdu), s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, III. ÚS 227/2010, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010).

Ústavný súd preto považoval sťažnosť proti rozsudku krajského súdu za podanú v zákonom ustanovenej lehote a na predbežnom prerokovaní sa zaoberal jej preskúmaním v sťažovateľom vymedzenom rozsahu. Pre tento účel sa oboznámil aj s obsahom trestného spisu vo veci sťažovateľa.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Sťažovateľ odôvodnil namietané porušenie svojich práv tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, súd hodnotil vykonané dôkazy jednostranne v jeho neprospech a nevykonal ním navrhované dôkazy. Sťažovateľ tvrdí, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že konal v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, a preto neboli splnené obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa. Sťažovateľ tak žiada od ústavného súdu, aby hodnotil skutkové závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli na základe nimi vykonaného dokazovania a ktoré považuje za nesprávne.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu alebo iného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie orgánu verejnej moci v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Argumentácia sťažovateľa však pre tento záver nesvedčí. Sťažovateľ bol odsúdený za to, že ako riaditeľ obvodného oddelenia konal tak, aby správny orgán nemal k dispozícii všetky dôkazy zabezpečené počas objasňovania priestupku, pričom vzhľadom na svoju prax a služobné postavenie musel vedieť, že tým môže zmariť objasnenie priestupku, čo by bolo

na prospech priestupcu. Sťažovateľ v priebehu celého trestného konania aj v konaní pred ústavným súdom namieta preceňovanie dôkaznej hodnoty videozáznamu z objasňovania priestupku a považuje ho za dôkaz v priestupkovom konaní nepoužiteľný pre jeho nezákonnosť. Svoj názor odôvodňuje obsahom videozáznamu. Sťažovateľ však pritom opomína, že jeho názor bol pre priestupkové konanie irelevantný a týmto postupom konal v rozpore so zákonom. Súd vyhodnotil obranu sťažovateľa ako účelovú s odôvodnením, že zákonnosť a obsah dôkazu mohol posúdiť jedine príslušný správny orgán.

Nepostihnutie priestupcu v priestupkovom konaní a ani nepostihnutie inej osoby zúčastnenej na objasňovaní priestupku za prípadné porušenie služobných povinností nemá vplyv na posudzovanie trestnej veci sťažovateľa. Ústavný súd sa stotožňuje s týmto názorom najvyššieho súdu vyjadreným nad rámec odôvodnenia odmietnutia dovolania v závere jeho uznesenia. Rovnako krajský súd v sťažnosťou napadnutom rozsudku konštatoval, že „... v prvom rade obžalovaný nemal dôvod špekulovať o použiteľnosti alebo nepoužiteľnosti dôkazu, zabezpečeného na mieste priestupku, či už vo forme úradných záznamov alebo spomínaného obrazovo-zvukového záznamu zabezpečenia z vykonávania úkonu. Nebolo v jeho právomoci jednoznačne vyhodnocovať obrazovo-zvukový záznam aj z pohľadu jeho použiteľnosti či už všeobecne alebo ako dôkaz pri prejednávaní priestupku, pretože nebol orgánom príslušným na prejednanie tohto priestupku a v tomto smere je absolútne nezaujímavý aj názor jeho nadriadeného JUDr. M. S. z KR PZ B., prípadne iných príslušníkov polície, ktorí sa dostali do styku s predmetným záznamom. Pokiaľ bolo jeho služobnou povinnosťou vykonať nejaké úkony ako priamo nadriadeného príslušníkov, ktorí zabezpečovali dôkazy pri zadržaní A. R., malo to byť nariadenie v zmysle spísania zápisnice a úradných záznamov všetkých prítomných príslušníkov polície, či už v počiatku alebo pri následnom realizovaní za prítomnosti obrazovo-zvukového prístroja, pri monitorovaní tohto zákroku a tieto dôkazy potom postúpiť bezodkladne príslušnému orgánu polície z hľadiska miestnej a vecnej príslušnosti Polície v B.“.

Ústavný súd zásadne nie je oprávnený hodnotiť jednotlivé dôkazy, ktoré boli vykonané v trestnom konaní, táto právomoc prislúcha len tomu orgánu, v konaní pred ktorým boli dôkazy vykonané. V okolnostiach danej veci by prichádzalo do úvahy prijatie

sťažnosti na ďalšie konanie len v prípade preukázania príčinnej súvislosti medzi skutkovými zisteniami, ktoré sú výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov, a právnymi závermi, ku ktorým súd dospel pri aplikácii hmotnoprávnej normy na zistený skutkový stav, resp. zistenie, že skutkové závery sú v zjavnom rozpore s ich odôvodnením alebo by skutkové závery z odôvodnenia nevyplývali a tento nedostatok by dosahoval intenzitu porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu. Vo veci sťažovateľa však takýto nesúlad zistený nebol.

Podľa názoru ústavného súdu všeobecné súdy postupovali pri hodnotení vykonaných dôkazov v súlade so zásadami trestného procesu, ich skutkové a právne závery sú logicky odôvodnené, vyplývajú z vykonaného dokazovania, týkajú sa všetkých obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa a súdy neopomenuli ani svoju povinnosť vysporiadať sa s dôkazmi a návrhmi obvineného a jeho obhajcu. Skutkové a právne závery krajského súdu preto nemožno považovať za svojvoľné či arbitrárne.

Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v sťažnosti však neuviedol žiadne námietky, ktoré by ústavný súd mohol posúdiť v súvislosti s obsahom označeného základného práva (porušenie zásad ústnosti a verejnosti v trestnom konaní, právo na konanie bez zbytočných prietáhov). Ústavný súd konštatuje, že tieto neboli obsahom sťažovateľom podaného dovolania, z ktorého by ústavný súd mohol zistiť námietky sťažovateľa proti postupu krajského súdu. Odôvodnenie v tejto časti sťažnosti tak nie je v príčinnej súvislosti s obsahom toho práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, čo je dôvodom na odmietnutie sťažnosti v tejto časti ako zjavne neopodstatnenej.

Podľa judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody namietaným rozhodnutím,

postupom orgánom štátu, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 138/02, IV. ÚS 1/2012).

Vzhľadom na to, že ústavný súd na predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil príčinnú súvislosť medzi sťažovateľom namietaným porušením jeho práv a napadnutým rozhodnutím, odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013